

Arrest

nr. 119 317 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: XX

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 19 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat GYSEMBERG, die *loco* advocaat Suzanne VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 21 januari 2011 een aanvraag indient van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 8 maart 2013 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 18 juni 2013 wordt de verzoeker uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen van zijn economische activiteiten of, bij gebrek daaraan, zijn bestaansmiddelen.

1.4. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit zijn de bestreden beslissingen die op 3 oktober 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

“Betrokkene diende op 21/01/2011 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Hij legde ter staving van deze aanvraag een volledig uittreksel uit de kruispuntbank der ondernemingen van de firma (Mezopotamia kbo- nr: 891.160.081) voor. Hij bekwam op die basis de E-kaart als zelfstandige op 08/03/2011.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene sinds 01/02/2013 financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ontslag nam als zaakvoerder bij Mezopotamia vanaf 01/04/2012.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Betrokkene werd op 18/06/2013 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft.

Betrokkene tekende ons schrijven op 03/07/2013 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Hij legt aansluitend een kennisgeving voor van een beslissing van het OCMW van Brasschaat dd. 19/07/2013 waaruit blijkt dat hij verder leefloon toegekend krijgt als alleenstaande sinds 01/07/2013. Daarnaast legt hij een verslag voor van een geneesheer in het Algemeen Ziekenhuis Nikolaas en een rapport nav een raadpleging in datzelfde ziekenhuis op 14/05/2013.

Hij legt geen bewijzen voor ter staving van een nieuwe zelfstandige activiteit. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980).

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in tweede categorie als alleenstaande, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

De voorgelegde medische attesten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene door zijn medische problematiek niet in staat zou zijn om gevolg te geven aan deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel dat gericht is tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Eerste Middel : Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

(...)

Dat verzoeker eerst en vooral het volgende wenst te benadrukken:

a) Aangaande het inkomen van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen economische activiteit meer uitoefent en geen bestaansmiddelen meer heeft en dat bijgevolg zijn verblijfsrecht beëindigd dient te worden

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat dit geenzins het geval is !

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd.

Verzoeker heeft steeds gewerkt en voor zijn eigen inkomen gezorgd.

Verzoeker startte in 2011 inderdaad het bedrijf 'Mezopotamia' op. Deze vennootschap werd echter in april 2012 stopgezet, volledig volgens de geldende regelgeving.

Verzoeker realiseert zich dat hij een beperkt inkomen heeft uit OCMW Steun, maar wenst dit toch verder te preciseren.

Verzoeker is ernstig ziek en hierdoor werkonbekwaam. Hij kan dus onmogelijk werken. Gelieve de bewijzen hiervoor in de bijlage terug te willen vinden.

Dat verzoeker geen andere keuze heeft dan de te leven van de inkomsten waar hij wel over kan beschikken.

Het mag duidelijk zijn dat er hier sprake is van overmacht. Verzoeker kan niet anders dan zich te richten tot het OCMW, hij is immers werkonbekwaam en ernstig ziek.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij zich wel tot de FOD Maatschappelijke integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid kan richten om informatie te bekomen maar geen verdere stappen onderneemt om inzicht te krijgen in het dossier van verzoeker.

Dat dit kennelijk onzorgvuldig lijkt!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek .

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

*DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : "Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds **rekening houden met alle elementen van het dossier**: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."*

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd en productief is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat verzoeker naar België is gekomen om een nieuw leven voor zichzelf op te bouwen.

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissing."

3.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen

gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42*bis*, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat bepaalt:

*“§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”*

3.4. De verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing onterecht gesteld wordt dat zijn verblijfsrecht dient beëindigd te worden aangezien hij geen economische activiteit meer uitoefent en geen bestaansmiddelen meer heeft. Verzoeker stelt dat zijn vennootschap in april 2012 werd stopgezet, dat hij OCMW-steun geniet en dat hij ernstig ziek en werk onbekwaam is. Verzoeker voert ook aan dat hij goed geïntegreerd en productief is.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op de hoogte werd gebracht van het gegeven dat de zelfstandige economische activiteit van verzoeker eindigde op 1 april 2012 en dat verzoeker sinds 1 februari 2013 financiële steun ontvangt van het OCMW. Op 18 juni 2013 wordt verzoeker verzocht om de gemachtigde in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten of, bij gebrek daaraan, zijn bestaansmiddelen. Verzoeker legt vervolgens de kennisgeving van een beslissing van het OCMW van Brasschaat van 19 juli 2013 voor, waaruit blijkt dat hij verder leefloon als alleenstaande toegekend krijgt sinds 1 juli 2013, een verslag van een geneesheer van het Algemeen Ziekenhuis Nikolaas en een rapport van een raadpleging in dat ziekenhuis van 14 mei 2013.

Dienvolgens heeft de gemachtigde beslist om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker aangezien deze niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige zoals bepaald in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Vervolgens overweegt de gemachtigde dat verzoeker eigenlijk beschouwd moet worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar dat hij dan, gelet op het feit dat deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de verzoeker niet betwist noch weerlegd.

3.6. Verzoeker erkent dat hij slechts een beperkt inkomen heeft uit OCMW-steun maar voert aan werk onbekwaam te zijn en verwijst ter staving naar bijgevoegde medische informatie. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift verschillende medische documenten voegt die dateren van de periode van 18 mei 2013 tot 2 september 2013. De Raad dient echter op te merken dat deze documenten enkel de medische toestand van verzoeker beschrijven, maar nergens vermelden dat verzoeker arbeidsonbekwaam zou zijn.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de medische stukken, waarnaar verzoeker verwijst, het verzoekschrift vergezellen en dat de gemachtigde hiervan dus geen kennis had bij het nemen van de

bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De Raad stelt vast dat de medische attesten die door verzoeker werden voorgelegd n.a.v. van de vraag van de gemachtigde van 18 juni 2013, en die zich in het administratief dossier bevinden, eveneens geen melding maken van enige arbeidsonbekwaamheid.

De gemachtigde kon dan ook op goede gronden besluiten dat de voorgelegde medische attesten geen afbreuk doen aan zijn vaststelling omtrent het staken van de zelfstandige activiteit en het leefloon waarvan verzoeker geniet.

Artikel 42bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt weliswaar dat het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet kan ingetrokken worden indien de verzoeker tijdelijk arbeidsongeschikt is. Met zijn beknopte betoog en de verwijzing naar enkele medische documenten slaagt verzoeker er echter niet in om zijn aangevoerde werkonbekwaamheid te staven.

3.7. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde rekening dient te houden met alle elementen van het dossier en een schending van de zorgvuldigheidsplicht opwerpt. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 18 juni 2013 door de gemachtigde werd uitgenodigd om de nodige bewijsstukken ter ondersteuning van zijn verblijfsrecht aan te brengen, waarbij hij enkel de kennisgeving van een beslissing van het OCMW van Brasschaat van 19 juli 2013, waaruit blijkt dat hij verder leefloon als alleenstaande toegekend krijgt sinds 1 juli 2013, een verslag van een geneesheer van het Algemeen Ziekenhuis Nikolaas en een rapport van een raadpleging in dat ziekenhuis van 14 mei 2013 heeft voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde kennis heeft genomen van deze elementen en hiermee rekening heeft gehouden. Weliswaar zijn op de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger een aantal uitzonderingen gesteld in artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet. Het komt evenwel aan de verzoeker toe om, indien hij zich hierop wenst te beroepen, deze ter kennis te brengen van de overheid die de relevantie ervan dient te onderzoeken. Uit het administratief dossier en punt 3.6. blijkt dat verzoeker dit niet heeft gedaan. Met zijn loutere betoog dat hij "*wel degelijk goed geïntegreerd en productief is*" verduidelijkt verzoeker niet met welke concrete elementen de gemachtigde precies rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, noch heeft hij toen hij daartoe uitgenodigd werd enig bewijs voorgelegd dat zijn betoog kan ondersteunen. Waar de verzoeker in zijn betoog verwijst naar de '*website van het kruispunt-migratie*', dient de Raad op te merken dat deze bron geen juridische waarde heeft, en dat hij geen concrete geschonden wetsbepaling aanduidt die zijn betoog ondersteunt.

Verzoeker slaagt er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen noch toont hij aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van artikel 42bis van de vreemdelingenwet heeft beslist om zijn verblijfsrecht te beëindigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het eerste middel is niet gegrond en leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

3.8. Wat betreft de middelen die gericht zijn tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat het betoog hieromtrent niet dienstig is nu is vastgesteld dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dient te worden gehandhaafd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES